

Ավետիք Իսահակյան

Նման գայլերի խըմբին ամեհի

Նման գայլերի խըմբին ամեհի,
Ձըմռան գիշերին ոռնում է քամին.
Եվ իմ պարտեզում – մռա՛յլ, ամա՛յի,
Խեղճ ուռիներիս ջարդում է քամին;

Ա՛խ, մանկուց լացեց քո սերը, սի՛րտ իմ,
Ոչ ո՛ք չհասկացավ երագդ աղվոր.
Չուր մի՛ որոնիր սիրտ մի մտերիմ, -
Ծնվել է ոգին հավերժ մենավոր;

Հանի՛ր քո սերը սրբտիցրդ անհույս,
Այդ խորթ, ապօշեն գավակն աշխարհի, -
Ձգի՛ր այս դաժա՛ն, մո՛րթ գիշերին դո՛ւրս՝
Ցուրտ քամու բերան... թո՛ղ երթա սառի...

Թո՛ղ լա, հեծե՛ծա սերըս՝ որբ, անմա՛յր,
Եվ քամին լացը նրա թո՛ղ տանի
Ալեկո՛ծ ծովեր, անապատ մի վայր,
Մակայն մարդո՛ւ մոտ... երբեք չըտանի...

Ոռնում է քամին, վայում դըժնդակ
Մռայլ գիշերին ձյուն-ձմեռնայնի.
Եվ սերըս ջարդված ուռիների տակ
Մեռնում է մենակ. Թո՛ղ երթա՝ մեռնի...

1904

Ալեքսանդրապոլ